



KUD SVOBODA PREBOLD

POZDRAV MLADOSTI

Laura, Ema,
Gruša in Nika



Prebold, 24. 5. 2018



Pesnik je posvečen človek!

Pesnik je lahko samo tisti, ki ima za pesnjenje talent - naravni dar, da dojamemo za človeške pojme presegajočega, neskončnega boga ali pojem ideje, simbol neznanih skrivnosti, pojem domovine, pojem naroda ali idealne žene. Pesnik služi idealu, brez njega ni poezije. Ideal rešuje pesnika pred »povsakdanjenjem«, kaže mu zvezde nad blatnimi cestami vsakdanjega življenja, napaja ga s tolažilom lepote in misli. Pesnik ga išče s čustvi, izraža ga z besedami, ki se dotikajo naših src kakor čudovita glasba. Govori nam misli, ki žive z nami in v nas, zato so bili pesniki veliki v vseh časih in so glasniki novih nazorov, novih verovanj, oznanjevalci velikih duševnih revolucij. Pesnik nikoli ne nagovarja »vseh povprek«, pač pa izbrance po duhu, zato je mnogim tudi težko razumljiv.

Kajti pesmi so ... ogledalo. Iz njih zrejo sodobni najstniki, mladi po duši... Vsi pa so pronicljivi opazovalci vsega, kar jih obdaja. Razmišljajo o marsičem. Postavljajo vprašanja. Sanjajo svoje sanje. So samozavestni ustvarjalci. Upajo si biti to, kar so.

Za konec še misel:

Človek bi moral vsak dan slišati vsaj kratko pesem, prebrati dobro poezijo, videti lepo sliko in če bi bilo mogoče, povedati nekaj razumnih besed.

Manja Holobar



LAURA

LAURA

Sem Laura in obiskujem 8. razred OŠ Prebold. Zelo rada pišem pesmi, še raje pa rišem. Športa ne maram. Rada imam naravo in živali. Upam, da bom nekoč lahko izdala svojo pesniško zbirko in jo opremila s svojimi ilustracijami.



DRUGAČNA URŠKA

Vsi poznamo Uršiko zalo,
dekle, ki se je z lepoto bahalo,
a kasneje se vse proti njej obrne,
saj iz vrtinca šumeč'ga se ona ne vrne.

Vsi poznamo moža v zelenem,
ki Uršiko zalo v pogubo popelje,
ki nevihto ustvari iz sončne nedelje,
ki izgubi se v valovih
in tam uživa sladko brezdelje.

Nihče pa ne ve, kaj zdaj se godi,
nihče ne sprašuje
o povodnem možu in Urški,
kot da pozabili bi nanju vsi.

Urška sedaj na dnu Ljubljanice ždi,
solze pretaka, a se ne vidi,
od solz nje pa voda naraste,
od solz nje pa voda postala je slana.

Po vodi zdaj plujejo ladje in čolni ...
Po vodi razliva motorno se olje ...
ta voda ni reka –
postalo je morje.



STOJIM SREDI GOZDA

Stojim.
Stojim sredi gozda.
Stojim sredi gozda in preišlujem.

Prejšlujem.
Prejšlujem o smislu.
Prejšlujem o smislu živiljenja.

Živiljenje.
Živiljenje je pesem.
Živiljenje je pesem in sreča.

Sreča.
Sreča je svoboda.
Sreča je svoboda in živiljenje.

Živiljenje.
Živiljenje je muka.
Živiljenje je muka in žalost.



Žalost.
Žalost je tema.
Žalost je tema in samota.

Samota.
Samota je tišina.
Samota je tišina in gozd.

Gozd.
Gozd je narava.
Gozd je narava in življenje.

Življenje.
Življenje je čas.
Življenje je čas za misli.

Misli.
Mislim.
Premišljuje.
Stojim sredi gozda in premišljuje.



EMA

Sem Ema iz 9. razreda OŠ Prebold. Sem športno aktivna in pozitivna oseba. Ko pišem to besedilo, imam z njim več težav kot pa s pisanjem pesmi. Pesmi pišem, ker s tem izražam svoje največje strahove in slaba dejanja po svetu, ki bi se morala nehati.



MOST

Skočil bom z mosta.
Moje težave so pretežke.
Ne zdržim.
Smrt me kliče
in jaz se ne morem upreti.

Ljudje so me hoteli rešiti,
a bilo je prepozno.
Prepozno,
da bi popravili njihova dejanja in
besede.

Skočil sem.
Občutek padanja v smrt me osvobaja.
Vse moje težave,
napačna dejanja
in bolečina so ostale na mostu.
Ostal je še samo en problem.
Ravnokar sem skočil z mosta.



ŽRTVOVANJE

Ko v življenju pride do reševanja ljudi ali živali,
bodo ljudje vedno dali svoje življenje pred druge,
ker strah pred smrtjo obudi
vse strahove, vse bolečine
vse grozne misli, vsa napačna dejanja.

TIŠINA

Sedim sama v sobi.

Tišina.

Slišim uro.

Tik-tak.

Moje nočne more povzročajo nemir v moji glavi.

Tišina.



PEČINA

Stojim na koncu pečine.
Ni me strah višine.
Razmišljam,
ali naj skočim
in se ločim od svoje domišljije,
ali ostanem
v svetu,
kjer ni več poštenih ljudi.
Ljudi,
ki so grobi,
sebični,
dvolični,
krivični.
Mislim, da grem na drugo stran,
kjer bom sam.
Rešen od peklenških muk.
Rešen od peklenških muk.
Pripravljam se, da skočim
in povzročim pretres ljudem.



Žal sem že skočil in
zmočil skalovje s krvjo.
Umazano kryjo,
ki ste jo vi zanemarili!
Vi ste me zaničevali,
vi ste pustili,
da skočim s pečine.
Nihče ni stal zraven mene,
da bi me ustavil.
Jaz sem sam sebe davil
z vašo slabo vestjo.
Žal vas ne bom pogrešal
in nikoli več srečal.



GRUŠA

Sem Gruša in obiskujem 8. razred OŠ Prebold. Plešem balet in igram klavir. Zelo rada tudi rišem oziroma oblikujem. Obožujem jezike in si jih želim znati čim več. Navdih za pesnjenje lahko dobim kjerkoli: med prijatelji, v naravi, v tujih mestih.



SAM

Na svetu si sam
in ni poti drugam.
Če želiš nekdo postati,
proti sanjam svojim moraš se podati.

Ta svet ni fer,
saj od vseh je najpomembnejši pozer.
Sistem nam laže,
nam k vratom pekla kaže.

Ves svet so le sanje,
zato dobro poglej vanje,
le glej in se smej
in veliko srce imej.

Ker ti le srce tvoje nudi resnično zavetje,
ker le misli so tvoje edino imetje,
ker le pamet je tvoja edina možnost za preživetje!



IZKUŠNJA

To je ljubezen.

Nežna kot cvet,
težko jo je ujet.

Ob njem se me polasti nervoznost.
Ob njem pomislim na najino prihodnost.
Zakaj nama ni dana vsaj ena priložnost?

Ali vidi moj obraz?
Ali čuti kakor jaz?
O tem odločil bo le čas.

Oh, ko bi Kupid dve puščici izstrelil,
tako pa on ni čisto nič naredil.
Še vedno čutim njegov utrip srca,
a on – kot da me ne pozna.

Vem, da zame ne bo le zgodovina,
čeprav je v srcu mojem bolečina,
od hrepenenja bridka brazgotina.

Zdaj imam oklep železen.
Tudi to je ljubezen.



DRUŽINA

Ko mrzel večer prevzame
nežna tišina,
v srcu pogreje me
pomirjujoča toplina.

Večerni sprehodi,
oblačenje po modi,
velika kosila,
božična darila.

Ta misel na včeraj
naj traja za zmeraj.

Naše vezi so nepremagljive,
kljub viharjem in nevihtam so zanesljive.
Občutje varnosti je neprecenljivo,
domotožje je neustavljivo.

Moja družina vedno me brani
in v vseh trenutkih stoji mi ob strani.
Obdarila me je z brezpogojno ljubeznijo,
obvarovala pred temačno boleznijo.

Vsi bdijo nad menoj,
odkar bila sem »čisto mala«,
zdaj se zavedam vsega tega,
zato bi rada rekla: HVALA!



NJIHOVE LAŽI

Včasih preprosto ne veš.
Ne veš, kako začeti,
ne veš, kako zavzeti
te misli v svoji glavi,
ki premišljujejo o slavi.

Veš, da vse to ni pravično,
vse to je dvolično.
Nekaj časa je vse odlično,
prav tako kot sanje,
a potem se zaveš,
da ob tebi plavajo piranje.

Ti si njihova lutka
in oni držijo vse niti.
Vsega tega smo siti.
V pekel pelje nas ta voz.
Nehajte nas vleči za nos!
Naj maska že razpade!
Lutkar naših misli naj propade!

Utrujeni smo.
To ni več le zabava,
uničena je narava.
Ni več sončnega žara,
svetloba reflektorjev nas vara.
Tukaj je le megla iz hudičevega legla.
Poskušati zbežati je bolje kot se vdati.
To nehati se mora zdaj.

Ali še obstaja pot v raj?



NIKA

Sem Nika in hodim v 9. razred OŠ Prebold. Sem zelo pozitivna oseba in cenim vse, kar imam, čeprav pozitive v mojih pesmih ni zaslediti. Pesmi pišem, ker hočem vso zmešnjavo v svoji glavi urediti s tem, da jo ubesedim.



ROŽA

Sori, ovenela sem.

Ampak ti si prišel in me zalil z vodo.

Z vodo, polno ljubezni.

Ljubezni, ki je rahlo podobna bolezn.

Mogoče si me rešil,
mogoče pa pregrešil?

Kdo ve, če ne jaz?

Kdo ve, če ne ti?

Potem pa si izginil.

Da! Izginil si.

Izginil v megli najine ljubezni, ki je rahlo podobna bolezn.

Kaj naj zdaj brez tebe?

Kje naj spet najdem sebe,
ko pa del mene izginja.

V temi.



JAZ

Imam oči,
vendar ne vidim.

Imam ušesa,
vendar ne slišim.

Saj bistvo je očem skrito in srcu prikrito.

Poskušam brati med vrsticami in leteti med pticami.

Še vedno ne vem.
Ne vem, kaj je bistvo tega življenja.

Kje naj ga najdem?

Mogoče v ptičjem petju?
Mogoče v neskončnem štetju?
Mogoče v varnem zavetju?

Zbežal sem od doma v svoj svet.

Postal sem neozdravljiv, svetu neukrotljiv
in sebi nezadovoljiv.

Postal sem jaz.